

— Господи! замолила смъртта: Много по-добър е да взема душата на дѣцата, а не на татка имъ защото малките сж некадърни за никаква работа.

— Слушай, какво ще ти река! продължилъ Създателътъ. Отъ тука ще идешъ право въ морето, дѣто е най-дълбоко. Отъ морското дѣно ще извадишъ едно камъче и ще ми го донесешъ!

Смъртта се поклонила на Бога, изпълнила заповѣдта му и завчасъ донесла такова камъче, каквото ѝ рекли.

— Строши сега това камъче, да видишъ, какво има вътрѣ! заповѣдалъ Господъ. Смъртта чукнала камъчето и то се разполовило. Отъ него излѣзло едно червейче, което полазило по ржката ѝ.

— Ела по-близу до мене! пакъ заповѣдалъ Господъ. Смъртта пристѣпила по-близу уплашена и разтреперана. Господъ я запиталъ:

— Кой направи това камъче?

— Ти, Господи!

— Кой даде душа на това червейче? Кой го храни? Кой се грижи за него въ камъчето на морското дѣно?

— Все ти, Господи!

— Когато азъ давамъ животъ и храна на едно червейче въ камъчето на морското дѣно, то колко повече бихъ се грижилъ за хората, които създадохъ по мой образъ и подобие!... Ти не взе душата на единъ човѣкъ, ти не ме послуша, заради това пригрови се да чуешъ про-